

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **město Terežín**, sídlem náměstí ČSA 179, Terežín, zastoupený Mgr. Petrem Muchou, advokátem, sídlem Štěpánská 540/7, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. 22784/21/5000-10611-712507, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 11. 2022, č. j. 16 Af 35/2021-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Muchy, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňový platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 1. 2021, č. j. 77398/21/2500-31471-507178, kterým byl žalobci dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“), ve znění účinném do 19. 2. 2015, vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 744 950 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností.

[3] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, neboť co do svého obsahu nenaplnuje podmínky pro její věcné projednání.

[4] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“)* domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

[5] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K jejímu věcnému projednání je tedy zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval právě na rozhodnutí krajského soudu (napadené kasační stížností) a kvalifikovaným způsobem krajským soudem vyslovené závěry. Kasační stížnost, která je pouhým doslovným opakováním žalobních námitek, není způsobila věcného soudního přezkumu. Je-li kasační stížnost co do svého obsahu pouhou reprodukcí žaloby, je v takovém případě nutným důsledkem (odpovídajícím zákonné úpravě institutu kasační stížnosti, jejímu účelu i dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu) odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[6] Již v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. (...) Smyslem bylo umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud). Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval např. v usneseních ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020-74, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 74/2022-16, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-51, nebo ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 242/2020-15 a č. j. 7 Ads 243/2020-14.

[7] Soudní přezkum v řízení o kasační stížnosti je možný pouze v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel vytvořil prostor svou formulací kasačních námitek. Kasační námitky ovšem nelze nahrazovat zopakováním námitek z podané odvolání či žaloby, neboť tato podání směřovala proti jiným rozhodnutím, než které je nyní předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tak není přípustná, převezme-li stěžovatel (resp. jeho zástupce) slovo od slova argumentaci obsaženou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného a učiní-li v kasační stížnosti pouze „kosmetické úpravy“ tak, aby z žaloby formálně učinil kasační stížnost (např. změnou označení žalobce na stěžovatel).

[8] K uvedenému došlo i v nyní posuzovaném případě. Stěžovatel v kasační stížnosti ve skutečnosti brojí proti napadenému rozsudku krajského soudu pouze zdánlivě, neboť vůbec nereflektuje rozhodovací důvody krajského soudu, pro které krajský soud žalobu zamítl, a nevede s nimi kvalifikovanou polemiku. S výjimkou části věnované tomu, kdy byl rozsudek krajského soudu vydán a doručen stěžovateli, včetně rozsahu jeho napadení

pokračování

kasační stížností (bod I), a dále části věnující se formálnímu označení důvodů pro podání kasační stížnosti (bod II) a návrhu petitu (bod VIII), se až na drobné změny [např. vynechání bodu VI odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) téhož bodu VI žaloby ze dne 6. 8. 2021, přeformulování některých vět a zvýraznění části argumentace (tučným písmem)] obsah kasační stížnosti obsažený pod body IV, V, VI a VII fakticky vůbec neliší od obsahu žaloby ze dne 6. 8. 2021 (viz body V, VI a VII žaloby) a repliky učiněné v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 11. 8. 2022 (viz bod III), z nichž byla argumentace do doplnění kasační stížnosti beze zbytku převzata.

[9] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vypořádal s otázkou zákonnosti stanovených technických kvalifikačních požadavků (doložení osvědčení objednatele o řádném plnění stavebních prací na rekonstrukci nebo výstavbu kanalizace či objektů na kanalizaci postižených povodní se stanoveným minimálním objemem finančních nákladů 25 mil. Kč), jakož i s otázkou kogentní povahy § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a v něm stanovené referenční lhůty (ve spojitosti s tím, že stěžovatel tuto lhůtu nerespektoval a prodloužil ji z pěti na deset let). Stěžovatel však v kasační stížnosti na konkrétní argumentaci krajského soudu (podpořenou odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu) nijak nereaguje, nezpochybňuje ji a nevznáší proti ní konkrétní námitky. Totéž se týká i otázky přiměřenosti uloženého odvodu. Stěžovatel konkrétní odůvodnění napadeného rozsudku (obsažené pod body 57 až 59) stran výše uloženého odvodu nerozporuje, pouze v kasační stížnosti v obecné rovině (tedy bez bližší argumentace) opakuje stejně jako v podané žalobě, v jaké výši správce daně odvod stanovil, a že nebyl přiměřený ve vztahu k porušené povinnosti. Jediný náznak, kdy stěžovatel reflektuje závěry krajského soudu, je obsažen v úvodu bodu VI odst. 1 doplnění kasační stížnosti, kde stěžovatel uvádí, že se „nemůže ztotožnit s právními závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, podle kterých měl stěžovatel jednat diskriminačně“. Takto obecně formulovaná námitka však není způsobilá bližšího soudního přezkumu. Následující odstavce 2 až 7 bodu VI doplnění kasační stížnosti pak již opětovně představují pouhé doslovné převzetí textu stěžovatelovy repliky učiněné v reakci na vyjádření žalovaného k podané žalobě, tedy bez jakékoli vazby na odůvodnění napadeného rozsudku a vyslovené závěry krajského soudu.

[10] Je tedy možno uzavřít, že kasační stížnost vůbec nijak nereaguje na právní posouzení provedené krajským soudem, který se ke všem žalobním námitkám srozumitelně a přezkoumatelně vyjádřil, a z napadeného rozsudku je zřejmé, jaké konkrétní důvody jej vedly k zamítnutí žaloby.

[11] Z výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že *by-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu*

soudu zaplacený poplatek. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení stěžovatelem zaplaceného soudního poplatku k rukám jeho zástupce. V souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích k tomu stanovil lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu